

Sestry, bratři, přátelé,

rád bych se s vámi dnes rozloučil, poděkoval za vše dobré, i požádal o odpuštění věcí, které nebyly dobře.

Svůj život vnímám jako veliký Boží dar.

Narodil jsem se v roce 1955 do rodiny učitele jako druhé dítě, celkem nás bylo pět dětí. Byli jsme katolická rodina, maminka učila doma náboženství a tatínek musel pak místo učení ve škole vydělávat v továrně. Pro střední školu jsem si vybral obor telekomunikace a odešel na internát do Prahy. Celý život jsem vnímal Boží lásku okolo mne a v tomto případě se to projevilo zapadnutím do společenství mládeže, podporovaného salesiány. Zde jsem se později blíž seznámil i se svojí ženou Ivanou a to tak, že jsme spolu převzali vedení jedné takové mládežnické skupinky.

Po maturitě jsem studoval ČVUT, opět telekomunikace a datové sítě. V té době jsem se trochu zabýval myšlenkou na kněžství. Spolu s Ivanou jsme se za poznání v této věci modlili a jednou jsme vyšli oba z kostela s tím, že už to víme. Za rok jsme pak slavili svatbu.

Tehdy nebylo neobvyklé uzavírat manželství v mladším věku, a tak jsme se s Ivanou vzali na konci 2. ročníku (červen 1976). Ivana studovala psychologii. Celou dobu našeho seznamování, přípravy k svatbě i začátku manželství jsme byli obklopeni přáteli a krásnými vzory, měli jsme dobrého zpovědníka. Do konce školy se nám narodily dvě děti, Lukáš a Josef.

Protože jsme byli obdarováni blízkostí salesiánské rodiny, rozhodli jsme se vstoupit mezi salesiány spolupracovníky. To nám pomohlo v životní formaci. Moc za tento dar děkuji.

Postupně se narodily další dvě děti, Lucie a Marie. Přestěhovali jsme se do našeho současného domečku. Prostředí hostivařské farnosti byl opět velký dar. Pán nám zde dal přátele a dle tehdejších možností i příležitost podporovat farní život.

Já jsem celý život pracoval v nějaké roli u Českých drah, po revoluci i ve vyšších řídicích funkcích. To období bylo pro mne velmi náročné a byl jsem rád, když se to postupně změnilo. Mám radost ze svého podílu na některých projektech, které České dráhy posunuly technologicky kupředu.

Když dorostly děti, vrátila se Ivana k psychologii a časem založila stále dobře přijímanou Křesťanskou pedagogicko-psychologickou poradnu. Já jsem ze začátku podporoval její technické zajištění.

Postupně jsem dostával podněty k trvalému jáhenství. Měl jsem tehdy v zaměstnání ale mnoho práce, doma byly malé děti. Přesto jsme ale spolu s Ivanou studovali sedm let tajně teologii po bytech. Moc za tuto dobu děkuji – za učitele, přátele i poznání Boha.

V roce 2004 byl v naší farnosti vysvěcen na jáhna Pavel Reumann. Ptal jsem se biskupa Malého, co mám dělat, chci-li se také stát jáhnem a on mě poslal opět studovat vysokou školu. Několik dní před přijímacími zkouškami na teologickou fakultu jsem našel doma ve schránce přihlášku na studium v Českých Budějovicích. Jel jsem tam, vzali mne, a tak jsem 5 let jezdil každý druhý víkend do Budějovic. V pátek večer jsem se zastavoval u rodičů ve Strakonících. Když jsem začal

jezdit, tak tatínek ulehl a když jsem školu dokončil, tak si jej Pán vzal k sobě a já byl zrovna přítom. Ty návštěvy doma byly z celého studia ten největší Boží dar.

Průběžně jsem procházel jáhenskou přípravou a 21. 10. 2007 jsem byl v našem hostivařském kostele vysvěcen na jáhna. Mimo službu ve farnosti jsem se zapojil do práce pro celou diecézi – církevní informační systém a aplikaci bohoslužby. Ve farnosti se podařilo dokončit stavbu komunitního centra – za to všechno také patří Bohu velký dík.

V posledních letech jsem o sobě hlásal, že jsem nejbohatší děda v Praze, protože máme 20 vnoučat. To je také obrovský Boží dar.

Na každém kroku svého života vidím Boží lásku, jeho povzbuzení i potřebné dary pro mou cestu. Mezi těmi největšími jsem viděl dar manželství, dar salesiánské rodiny a dar jáhenství.

V poslední době jsem prožíval jako velký dar i svoji nemoc, kdy jsem dostal prostor a čas učit se víc děkovat a povídat si s Pánem. Vnímám jsem i všechny modlitby a vzpomínky lidí okolo mne, které mne přenesly přes obtíže nemoci. Naplnil se tak zázrak uzdravení, o který se lidé modlili, i když v trochu jiné podobě. Moc děkuji.

Na závěr bych chtěl všem vzkázat, že se Bůh na nás všechny s láskou dívá, nabízí cestu i pomocnou ruku. Přeji všem, aby to viděli, prožili a mluvili o tom.

Josef Bernard